

Camí del seu 25è aniversari, l'ACPC encara nous reptes

La premsa comarcal està consolidada i travessa per les mateixes dificultats que la resta de la premsa escrita. S'ha acabat el *boom* i és hora de centrar-nos si volem encarar el futur amb optimisme.

De primer, tenim dues sensibilitats a la premsa comarcal. És un tret diferencial, amb els seus avantatges i els seus inconvenients. Cal donar servei, per tant, a les dues: els associats professionalitzats, o que volen seguir aquest camí (grup d'empreses), i la resta d'associats no professionals, però igualment importants (grup d'entitats editores de publicacions no lucratives). Tots tenen els mateixos drets. El darrer congrés de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal va establir les bases per al futur de l'entitat: dues línies de treball, a tots els efectes, però respectant el dret de tothom a ser membre de l'associació.

Per als primers, cal un gran esforç per millorar i reforçar la professionalització perquè els nous temps van per aquí i aquesta és l'única via per a la supervivència. L'ACPC ha d'ajudar i sensibilitzar les publicacions que intenten guanyar-se la vida i tirar endavant. La millor solució passa per la col·laboració, pel treball conjunt. L'enemic és a fora i és el mateix mercat, el baix índex de lectura i la demanda d'un lector cada dia més preparat i exigent. Hem de ser conscients que sols no anirem enlloc. Per als segons, el president i la junta de la Premsa Comarcal hauran de treballar també per millorar les publicacions sense afany de lucre, posant tot el que estigui al seu abast per facilitar i garantir el seu futur. I exigint a l'Administració que compleixi també amb el seu deure.

Tinc clar que presideixo dos col·lectius diferenciats i, per tant, problemàtiques diferenciades. Seguiré les dues vies, amb accions conjuntes quan sigui viable, reforçant el paper de tots, donant viabilitat a l'associació i a la fundació i exigint un tracte equitatiu amb la resta de mitjans per part de centrals de mitjans, agències de publicitat i institucions, potenciant el nostre fet diferencial: la defensa de la llengua i la cultura catalana.

Hem de tenir serveis compartits, combatre el monopoli de l'OJD i la dictadura de la publicitat d'alta volada; oferir formació contínua, espais, centralitzar un club del subscriptor/lector; crear centrals de compres i vendes, amb comercialització conjunta, sectorialitzada segons les necessitats dels col·lectius, amb banc de continguts, amb una gran finestra oberta a internet...

Per assolir aquests objectius, la nova junta de la Premsa Comarcal treballa per posar al servei dels associats els mitjans adequats per millorar la seva preparació professional, facilitar la seva progressió i potenciar les seves expectatives de millora i creixement actuals.

Descentralització. Anem cap a la descentralització de l'entitat, creant la figura del membre de junta delegat d'una zona territorial determinada, dotat de poders i de capacitat de decisió.

**Estanis Alcover
i Martí**

Comissions de treball. El treball de la nova junta flueix ja des de comissions de treball, responant a les funcions vitals de l'empresa periodística, de manera que constitueixen un fòrum de debat i lloc de trobada d'editors i alts càrrecs o responsables de les publicacions associades a la Premsa Comarcal/ACPC per a l'intercanvi d'opinions, experiències, anàlisi de problemes comuns i recerca de solucions, adopció d'estratègies i execució d'accions col·lectives.

Les comissions de treball són òrgans on es debaten assumptes d'interès col·lectiu i on s'elaboren propostes de solució a problemes concrets de les publicacions associades. També estan encarregades d'analitzar detalladament problemàtiques de relleu i/o de gran repercussió en el nostre peculiar món editorial i d'oferir solucions.

Confederació de la premsa catalana? Crec a cegues que cal asseure's amb l'APPEC i l'ACPG (premsa gratuïta d'informació) i amb una hipotètica associació de premsa digital catalana i mirar de treballar plegats en qüestions ineludibles, naturalment mantenint cadascuna de les associacions la seva total i absoluta independència. La predisposició a iniciar converses serioses és bona i ara s'incrementaran els contactes.

Tot plegat convertiria la premsa en català en un *lobby* potentíssim, que imposarà respecte, que ens fa falta. Només cal citar les paraules del bon amic Francesc de Dalmales, president de l'APPEC, a Tribuna Catalana: "El problema és que el Govern no té una voluntat explícita de fer una política de mitjans de comunicació nacional, i en aquests moments és urgent que existeixi aquesta política, que ha d'incloure una discriminació positiva molt potent, la creació de normatives que facilitin l'actuació de mitjans en la nostra llengua, i la dinamització de normatives que impedeixin que grups externs estiguin actuant aquí amb tanta o més facilitat que els que són del país".

Això que diu en Dalmales, i que sembla tant clar com l'aigua, ho vinc defensant de fa anys des del meu lloc de responsabilitat a *El Punt* i també des de dins la Premsa Comarcal en els darrers dos anys. Estem en el camí, però som lluny.

D'altra banda, volem establir lligams amb associacions semblants a la nostra, com és el cas de la premsa forana de les Balears, els comarcals d'Euskadi i de la Franja, el País Valencià i Galícia. De fet, excepte amb els valencians, amb la resta s'han obert ja vies de diàleg, que ampliarem i estendrem fins a la Catalunya Nord.

L'any vinent celebrarem el 25è aniversari de la fundació, a Banyamars, de l'Associació Catalana de la Premsa Comarcal (ACPC). Abans, haurem presentat el *Llibre Blanc*. Amb una mica de sort, i amb la feina ben feta, encara em veig amb cor d'albirar el futur amb optimisme.

**Estanis Alcover
i Martí**
és president
de l'Associació Catalana
de Premsa Comarcal
(ACPC)
